

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΘΡΤΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Τὸ μυαλό μου πιά, φίλε μου, ἔχει σκοτισθεῖ, ἡ ψυχὴ μου δὲν ἔχει πιά οὔτε τὴν παραμικρὴ δύναμιν νὰ ζήσει στὸ χαινωμένο σῶμα μου καὶ δὲν περιμένω πιά τίποτα ἄλλο πού νὰ μορῆ νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο πού αἰσθάνομαι ὅτι ἔρχεται σιγά — σιγά νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ τὸν μάταιο αὐτὸ κόσμο...

Ναὶ! Ναὶ! Τὸ ξέρω Λορέντζε, ὅτι ὅλοι οἱ δυστυχεῖς ἀνθρώποι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἐλπίδα μιᾶς ἄλλης ζωῆς καὶ πὼς ὅλες τὶς ἐλπίδες τους τὶς ἔχουν στὴ θρησκεία. Γι' αὐτὸ κ' ἐγώ, χθὲς μῆκα σ' ἕνα ἐρημοκλήσι καὶ ἔπεσα κάτω στὰ γόνατα γιὰ νὰ προσευχηθῶ στὸ μεγάλο θεό.

Δὲν πιστεύω νὰ μὲ νομίσει μικρόψυχο, Λορέντζε; Εὐχομαι νὰ μὴ σὲ κἀν ποτὲ ὁ θεὸς τόσο δυστυχῆ σάν κ' ἐμένα. Εὐχομαι νὰ μὴ βρεθῆς ποτὲ στὴν ἀνάγκη νὰ ἰδῆς καὶ σὺ σάν κ' ἐμένα, ὅτι πολλὲς φορὲς ἡ ζωὴ δὲν περνιέται, χωρὶς δάκρυα, χωρὶς ἐρήμωση, χωρὶς προσευχὴ στὸ μεγάλο καὶ παντοδύναμο θεό.

Ἔρα 2.

Εἶνε νύχτα. Φυσάει δυνατὰ καὶ ἀστράγει πού καὶ πού πρὸς τὴν ἀνατολή. Ὁ οὐρανὸς εἶνε συννεφιασμένος καὶ τὸ φεγγάρι φαίνεται νὰ κυλάει μέσα ἀπ' τὰ σύννεφα δειλὸ καὶ τρομαγμένο...

Χαράματα

Λορέντζε, Λορέντζε, δὲν ἀκούεις; Ἐγώ, ἐγώ, ὁ φίλος σου, σὲ φωνάζω ἀπόψε!... Θεέ μου! Θεέ μου! Τί ἔπνος ἦταν αὐτὸς σήμερα! Καὶ νὰ! τῶρα σιγὰ σιγὰ ἀνατέλλει ἡ ἡμέρα πού ἴσως νὰ μὲ κἀν νὰ βασανισθῶ περισσότερο, πού ἴσως νὰ μὲ φέρῃ σὲ νέους πόνους, σὲ καινούργιες ὀδύνες...

Ὁ θεὸς ὅμως δὲν μ' ἀκούει, φίλε μου! ἀπεναντίας βλέπω, ὅτι κάθε στιγμὴ μὲ καταδικάζει σὲ νέες ἀγωνίες θανάτου καὶ μὲ κάνει ἔτσι νὰ καταριέμαι τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ πού γεννήθηκα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο!

Καὶ ὅμως, γιατί, γιατί νὰ μὲ βασανίζῃ ἔτσι; Μήπως ἔκανα λοιπὸν κανένα ἔγκλημα; Ὁχι! Θεέ μου! Δὲν αἰσθάνομαι τίποτα τὸ ἔνοχο μέσα μου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀγάπησα, ἀγάπησα πολλὴ τὴν Θεοσεβία τὴν οὐράνια αὐτὴ κόρη τῆς ἀγάπης.

Ἄν αὐτὸ εἶνε τόσο μεγάλο σφάλμα, θεέ μου, τότε βασανισέ με, τιμώρησέ με, καταδικασέ με.

Μ' ἀλλοίμονο! Λορέντζε! Δὲν βλέπω πιά νὰ ὑπάρχη καμμιὰ ἐλπίδα ἀπὸ πούθενά...

Κάθε ἡμέρα εἶχον τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ὑψώνω ἔκει πρὸς τὸ θεὸ παρακλητικὰ τὰ χέρια μου...

Κυττάζω ψηλά τὰ σύννεφα, κυττάζω τὸ χάος καὶ τὸν αἰώνιο οὐρανὸ, μὰ ὅλα, ὅλα Λορέντζε, μοῦ φαίνονται μὴδὲν, ὅλα μοῦ φαίνονται ἀκατανόητα καὶ σκοτεινὰ καὶ μονάχα τὸ πρόσωπο ἐκείνης, μόνο τὰ μάτια τῆς ἀγάπης μου, τὰ μάτια τῆς Θεοσεβίας, παρουσιάζονται ζωηρὰ καὶ ἐφραστικὰ μπροστά μου.

(Στὸ σημεῖο αὐτὸ σταματοῦν αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ὁ Λορέντζος Ἄλδερμης περιγράφει τὴν περιπέτειαν τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἰακώβου πρὸς τὴν Θεοσεβίαν καὶ τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἔνωσις τῶν).

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς ὁ Ὁρτις ἔπεσε ἀρρωστος. Ὁ κ. Κ. Τ. ὁ πατέρας τῆς Θεοσεβίας, τὸν ἐπισκέφθηκε καὶ τὸν συμβούλευσε ἀπὸ τοὺς λόφους Εὐγκάνει. Ὁ Ὁρτις ὅμως δὲν ἐδέχθη.

Ὅπως μοῦ ἔλεγε ἀργότερα ὁ κ. Κ. Τ. ἐκτιμοῦσε πολλὴ τὸν Ὁρ-

τις καὶ εὐχαρίστως θὰ τοῦ ἔδινε τὴν Θεοσεβίαν γιὰ γυναῖκα του. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ τὸ κἀν, γιατί ἔχει δώσει τὸ λόγο του στὸν Ὁδοάρθο, ὁ ὁποῖος καὶ πλουσιος ἦταν καὶ πανίσχυρος τὴν ἐποχὴ αὐτῆ.

Τὰ ἴδια αὐτὰ λόγια τὰ εἶπε ὁ κ. Κ. Τ. καὶ στὸν ἴδιο τὸν Ἰακώβου Ὁρτις. Ὁ Ἰακώβος ὅμως τοῦ ἀπήντησε ὑπερήφανα:

— Προτιμῶ νὰ ταφῶ ζωντανός, παρά νὰ σοῦ ζητήσω τὴν κόρη σου γιὰ γυναῖκα μου. Εἶμαι δυστυχισμένος ἀλλὰ ὄχι καὶ χαμερπής. Δὲν θέλω νὰ χρεωσθῶ τὴν τύχη μου στὴν προικτὴ τῆς συζύγου μου. Ἡ κόρη σου ἄλλωστε εἶνε ἀραβωνιασμένη.

— Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπᾷς, φτωχὸ μου φίλε, τοῦ εἶπε ὁ κ. Κ. Τ. Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πατέρα τῆς Θεοσεβίας ὁ Ἰακώβος σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε:

— Ἀγαπημένη μου Θεοσεβίαν! Πόσο εἶσαι καὶ σὺ δυστυχισμένη.

— Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ σένα τὴν ἔκανε δυστυχισμένη; τὸν ρώτησε ὁ κ. Κ. Τ. Ἄν δὲν ἦπρχες σὺ θὰ εἶχε γίνει ὁ γάμος τῆς καὶ θὰ εἶχα συμφιλιωθῆ ἴσως καὶ μὲ τὴν συζυγὸν μου. Ἄν καὶ τὴν ἀγαπᾷς τόσο θερμὰ καὶ τόσο εὐγενικὰ, ὅπως λές, ἐν τούτοις γίνεσαι αἰτία τῆς δυστυχίας ὄλων μας. Σ' ἀγαποῦμε σάν παιδί μας. Ἄν μ' ἀγαπᾷς καὶ σὺ, ἂν ἀγαπᾷς τὴν Θεοσεβίαν, φύγε, ταξίδεψε ὀλίγο καιρὸν. Λυτήσου μας, σκέψου τὴν ὑπόληψιν τῆς Θεοσεβίας. Ἡ ὀμορφιά τῆς καὶ ἡ ὑγεία τῆς διαρκῶς μαραινόνται πρὸς χάριν σου. Σ' ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τῆς Θεοσεβίας, ἀναχώρησε. Θεοσεβίαν τὸ πάθος σου γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς, μὴ θέλης νὰ μὲ καταστήσης τὸν ἀθλιέστερο τῶν πατέρων.

Ὁ Ἰακώβος ἔπασχε τρομερὰ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ. Δὲν εἶπε λέξιν. Σὲ λίγες ἡμέρες ἡ κατάστασις του ἐχειροτέρευσε.

Ἐπειδὴ φοβόμουν γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ἰακώβου, συμβούλευσα καὶ τὴν μητέρα του ν' ἀλλάξῃ τόπο διαμονῆς. Ἡ μητέρα του τοῦ ἔστειλε ἐπιστολὴν καὶ χρημάτων γιὰ τὸ ταξίδι. Ὁταν ὁ Ἰακώβος ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς ὁ πατέρας τῆς Θεοσεβίας ἦταν κοντὰ του. Τὸ ἐδιάβασε χωρὶς νὰ πῆ λέξι καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα σηκώθηκε καὶ πῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Θεοσεβίαν. Στὸ σπίτι ὅμως βῆκε μόνο τὴν Ἰσαβέλλα. Τὴν ἐγέμισε φιλία καὶ ἔφυγε. Σὲ μιὰ ὥρα ξαναγύρισε πάλι, ἔπῃρε τὴν Ἰσαβέλλα στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ τὴν φιλῆ κατασυγκινημένος, βρέχοντάς τὴν μὲ τὰ δάκρυά του. Ἐκάθισε ἔπειτα νὰ γράψῃ, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Ἐσχίσε διάφορα φύλλα χαρ-

τιοῦ καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο, ὅπου πλανήθηκε ἀρκετὲς ὧρες λυπημένος καὶ μελαγχολικός.

Ὁταν γύρισε σπίτι του, ἔγραψε στὴ μητέρα του, ὅτι ἀναχωρεῖ τὸ πρωί. Διέταξε μάλιστα νὰ τοῦ ετοιμάσουν ἄλλα. Πρὶν πλαγιάσῃ ἔγραψε στὴ Θεοσεβίαν τὸ παρακάτω γράμμα.

Τὸ πρωὶ ἀνεχώρησε ἀφοῦ εἶδε γιὰ τελευταῖα φορὰ τοὺς φίλους του.

II

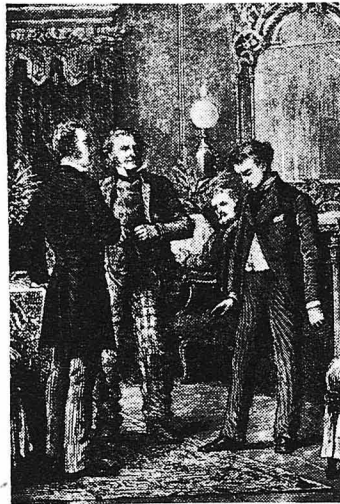
Πρὸς τὴν Θεοσεβίαν

Ἔρα 9

Συχώρησέ με Θεοσεβίαν. Συχώρησέ με! Ποτὲ μου δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ γίνω ἐγὼ ἡ αἰτία τῶς λύπης τῶς ταραχῆς, ποτὲ μου δὲν πίστευα, ὅτι θὰ προξενούσα τέτοια ἀναστάτωση στὴν οἰκογενειακὴ σου εἰρήνη.

Τῶρα πιά ὅμως φεύγω. Ναί, φεύγω! Δὲν μπορῶ πιά νὰ ζῶσω, ὕστερα ἀπὸ τῶς πῆψεις πού νοιώθω στὴν ψυχὴ μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Γιὰ τελευταῖα φορὰ ἀντίκρουσε τοὺς φίλους μου.